

1 Ιουνίου 2021

Πατήρ Ευμένιος· Ο κρυφός άγιος της εποχής μας († 23 Μαΐου 1999)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η Εθιά, η πατρίδα του πατρός Ευμενίου, είναι ένα ορεινό χωριό στα νότια του νομού Ηρακλείου Κρήτης. Βρίσκεται σε υψόμετρο 740μ. και απέχει από το Ηράκλειο 38 χλμ. Είναι πολύ άγονο μέρος, γι' αυτό και οι κάτοικοί του μετοίκησαν σ' ένα χαμηλότερο μέρος, στο χωριό Ροτάσι.

Στην Εθιά υπάρχουν δύο εκκλησίες: Η κεντρική είναι αφιερωμένη στην Παναγία μας και φυλάσσει θαυματουργό εικόνα της. Εκεί η Παναγία είχε εμφανισθεί σαν γυναίκα ντυμένη στα μαύρα κάποια ημέρα, που ο πατήρ Ευμένιος, μικρό παιδί τότε, άναβε τα κανδήλια του ναού, και του είπε: Εσύ μια μέρα θα γίνης ιερέυς». Εκεί, στον αύλιο χώρο της, έμελλε να είναι και ο τάφος, όπου αναπαύεται το σεπτό σκήνωμα του Οσίου Γέροντος μας. Η άλλη είναι του Προφήτου Ηλιού. Εκεί κοντά υπάρχει και αγίασμα.

Υπάρχουν και πολλά μικρά εκκλησάκια, για την ανακαίνισι των οποίων ο πατήρ Ευμένιος έστελνε χρήματα.

Ο πατήρ Ευμένιος ήταν γόνος μιας πολυμελούς και πάμπτωχης οικογενείας. Γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου του έτους 1931.

Οι γονείς του, Γεώργιος και Σοφία Σαριδάκη, ήταν άνθρωποι ευσεβείς και ενάρετοι. Είχαν οκτώ παιδιά. Το όγδοο και τελευταίο τους παιδί ήταν ο πατήρ Ευμένιος, που στην βάπτισί του πήρε το όνομα Κωνσταντίνος. Τα αδέρφια του, κατά σειρά ηλικίας, ήταν: Ελένη, Μιχαήλ, Αικατερίνη, Βασίλειος, Αμαλία, Μαρία και Ευγενία.

Ο μικρός Κωνσταντίνος ορφάνεψε από πατέρα σε ηλικία μόλις δύο ετών, δηλαδή η οικογένειά του έχασε τον προστάτη της πολύ νωρίς. Ήταν που ήταν φτωχή, χάνοντας και το στήριγμά της βρέθηκε σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Η χήρα μάνα του με τι δυνατότητες να θρέψη τόσα στόματα; Ξενοδούλευε για να τα φέρη κάπως βόλτα. Μετά ήρθε και η γερμανική κατοχή, η οποία χειροτέρευσε κατά πολύ τα πράγματα. Σ' αυτό το περιβάλλον και με πολλές στερήσεις μεγάλωσε ο Παπούλης μας. Παπούτσια φόρεσε στα δώδεκά του χρόνια. Παρ' όλα αυτά, δηλαδή τις στερήσεις, την πείνα και την ανέχεια, το ήθος και το φρόνημα του μικρού αυτού παιδιού δεν αλλοιώθηκαν.

Για παράδειγμα, ο Ιερέυς του χωριού τους ήθελε να του δίνη μια μικρή βοήθεια, επειδή πήγαινε και τον βοηθούσε στον ναό. Ο μικρός Κωνσταντίνος, όμως, του έλεγε: «Όχι, Παπα-Γιάννη, δεν παίρνουμε ποτέ χρήματα από την Εκκλησία». (Μαρτυρία Αριστέας Σαριδάκη).

Η, όταν του έδιναν μισή κουλούρα ψωμί για κάποια δουλειά που έκανε, ποτέ δεν την έτρωγε μόνος του, αλλά την πήγαινε στο σπίτι του και την έτρωγε με τ' αδέρφια του, όλοι μαζί.

Χαρισματικό παιδί

Η Εκκλησία αγάλλεται και καυχάται, διότι εγέννησε και ανέδειξε ένα τέτοιο λαμπρό αστέρι και κόσμημα της· και η Κρήτη πρέπει να σεμνύνεται για το ηγιασμένο τέκνο της. Ο Παππούλης, από την νηπιακή του ηλικία, έδειχνε ότι ήταν σκεύος εκλεκτόν του Κυρίου μας. Από την βρεφική του ηλικία, όταν ακόμα δεν καταλάβαινε, προσπαθούσε να ευχαριστή τον Κύριό μας, αφού δεν θήλαζε Τετάρτη και Παρασκευή, αλλά κοιμόταν όλη την ημέρα, σύμφωνα με την μαρτυρία της αδελφής του Ευγενίας, η οποία το είχε ακούσει από την μητέρα τους να το ομολογή.

Οίνον και μεθύσματα ουδέποτε εγεύθη ο πατήρ Ευμένιος, δηλαδή οινοπνευματώδη ποτά, μύρα, κρασί και αλκοολούχα ποτά δεν ήπια ποτέ στην ζωή του.

Χαρακτηριστικό είναι ότι, όταν λειτούργησε για πρώτη φορά μόνος του ως Ιερέυς, ζαλίστηκε λίγο από την κατάλυσι της Θείας Κοινωνίας και γι' αυτό, μετά, έβαζε λιγώτερο νάμα και περισσότερο ζέον.

Ο Κωστάκης, όπως τον έλεγαν, ήταν ένα χαριτωμένο και χαρισματικό παιδί, ακόμα και για τα κοσμικά δεδομένα, ενώ δεν είχε μάθει σχεδόν καθόλου γράμματα.

Οι δυσκολίες, η Κατοχή, κατά την διάρκεια της οποίας τα σχολεία υπολειπόμενα, δεν του επέτρεψαν να γευθή το αγαθόν της μαθήσεως. Παρ' όλα αυτά μπορούσε, όπως ο ίδιος έλεγε, να κάνη πράξεις μαθηματικές, λογαριασμούς δύσκολους, όλα από μνήμης, γι' αυτό οι χωριανοί του, όταν ήθελαν κάτι σχετικό, τον φώναζαν: «Έλα, Κωστάκη, να μας πής πόσο κάνει αυτό κι αυτό», η κάτι πιο δύσκολο. Κι όταν τους τα έκανε, μετά τον γέμιζαν λουκούμια.

Κάποια φορά, όταν ο Παππούλης ήταν μικρό παιδί ακόμη, πέθανε στο χωριό τους ένα κοριτσάκι οκτώ-εννέα ετών. Οι γονείς και οι συγγενείς του κοριτσιού έκλαιγαν απαρηγόρητοι για τον χαμό του παιδιού τους. Ο Παππούλης μας έλεγε σχετικά:

«Κάποτε, είχε πεθάνει ένα κοριτσάκι και περνούσε από μπροστά μας η νεκρώσιμη

πομπή. Πέρασαν μπροστά κι από την δική μας αυλή. Έτσι έκαναν τότε. Έκαναν την βόλτα, για να γίνη πιο επίσημη η κηδεία. Έκλαιγαν όλοι κι εγώ έβλεπα τα στολίδια, πολλά στολίδια, που είχε το φέρετρο. Κι αυτοί έκλαιγαν. Κι εγώ έτρεχα κι έβλεπα τα στολίδια, που είχε το φέρετρο. Ήμουν έξι-επτά χρόνων τότε. Δεν είχα δει καλύτερα και ωραιότερα στολίδια. Οι άλλοι έκλαιγαν κι εγώ χαιρόμουν, που έβλεπα τα στολίδια. Έβλεπα τα στολίδια και χαιρόμουν. Μου άρεσαν. Δεν ήταν στολισμένα από τους ανθρώπους, όμως εγώ τα έβλεπα έτσι. Στολίδια... στολίδια... όχι ότι τα έβαλαν οι άνθρωποι. Κι αυτοί έκλαιγαν, που έχασαν το παιδί, κι εγώ έβλεπα τα στολίδια, που είχε πάνω του, τα στολίδια του Θεού, και χαιρόμουν».

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος θυμάται, σχετικά με την Χάρι, που από νωρίς είχε δοθεί στον Παππούλη μας: «Ο πατήρ Ευμένιος, όταν ήταν μικρός, είχε δει για πρώτη φορά την χάριν της αρχιερωσύνης. Την είχε δει στο πρόσωπο ενός Αρχιεπισκόπου, που είχε πάει στο χωριό του. «Έβλεπα», μου είπε, «το φως του Αγίου Πνεύματος πάνω στο πρόσωπό του. Το φως της αρχιερωσύνης, την χάρι της αρχιερωσύνης. Την έβλεπα και πήγαινα συνεχώς μπροστά του». Και είπε ο Αρχιεπίσκοπος: «Αυτό το παιδί τι βλέπει;».» Εγώ δεν έλεγα τι έβλεπα, αλλά μου άρεσε να βλέπω την χάρι της αρχιερωσύνης».

Μοναχός Θεόκλητος δια φωτοφανείας

Ο πατήρ Ευμένιος ήταν θεόκλητος στον μοναχισμό. Ο ίδιος μας έλεγε: «Εγώ, δεκαεπτά χρόνων πήγα στο μοναστήρι. Ήμουν δεκαέξι χρόνια στο χωριό μου. Αγαπούσα τον Θεό, βέβαια, σκεπτόμουν πολλές φορές να γίνω καλόγερος. Μια μέρα μου λέει ο παπάς: «Έλα να σε κάνω νεωκόρο». Πήγα κι εγώ. Άναβα τα καντήλια πρωί-βράδυ, διάβαζα κιόλας, ο,τι βιβλία έβλεπα τα διάβαζα. Ανήμερα της Πρωτοχρονιάς του 1944, το απόγευμα, πήγα, άναψα τα καντήλια στην εκκλησία και, μετά, πήγα στο σπίτι μας. Ήταν εκεί η αδελφή μου η Ευγενία. Φάγαμε ξεροτήγανα, τηγανίτες και μακαρόνες. Εκεί που τρώγαμε, ήρθε μια λάμψη και με τύφλωσε και μπήκε μέσα στα βάθη της ψυχής μου. Κι αμέσως, την ίδια στιγμή, φώναξα της Ευγενίας: «Ευγενία, θα γίνω καλόγερος». Την ίδια στιγμή. Εκείνη την στιγμή με φώτισε ο Θεός. Την είδα με τα μάτια μου εκείνη την λάμψη, που μπήκε μέσα μου.

Μόλις είδα αυτή την λάμψη, είπα κατ' ευθείαν: «Θα γίνω καλόγερος».

Όταν ο άνθρωπος έχει την κλήσι από τον Θεό για να κάνη κάτι καλό, ο Θεός ενεργεί και τον βοηθά».

Στο ίδιο θέμα αναφέρεται και ο Μιχαήλ Χατζηγεωργίου:

«Τόλμησα, κάποτε, να τον ρωτήσω: «Γέροντα, είχες δίλημμα για το ποιόν δρόμο

θα ακολουθήσης; Σκέφθηκες να γνωρίσης κάποια γυναίκα, να την ερωτευθής, να κάνης οικογένεια;»

Τότε μου αποκάλυψε την απόλυτη απόφασί του να ακολουθήση την παρθενική ζωή, που την σηματοδότησε ένα εξαιρετικό γεγονός.

«Χειμώνας του 1944, Κωστής τότε, δεκατριών ετών», μου είπε. «Ήμουν στο πατρικό μου σπίτι. Ζεσταινόμαστε στο τζάκι. Τότε είδα μια τεράστια φωτιά, που μπήκε μέσα μου. Και από εκείνη την στιγμή, γεμάτος χαρά, έλεγα: Εγώ θα γίνω μοναχός. Θα γίνω μοναχός». Και μου συμπλήρωσε: «Αν με πίεζαν αργότερα να παντρευτώ, θα πέθαινα, θα πέθαινα!».

Από το 1944 η ψυχή του νεαρού Κωστή είχε ένα μόνο προσανατολισμό: την αφιέρωσι στον Χριστό. Η κλίσι υπήρχε. Η κλήσι με emphaticό τρόπο συντελέστηκε και ο μικρός Κωστής βιαζόταν να ενηλικιωθή, να λάβη ζωή η επιθυμία της καρδιάς του.

Η φλόγα έκαιγε άσβεστος μεσά του. Στα 1951 ο Κωνσταντίνος κείρεται Σωφρόνιος μοναχός».

Με ζήλο στον μοναχικό αγώνα

Σε ηλικία δεκαεπτά ετών ο Κωνσταντίνος αφήνει τα εγκόσμια και οδεύει εκεί, που τον οδηγεί η καρδιά του, η ψυχή του και όλο του το είναι. Εκεί, που το Άγιο Πνεύμα, εν είδει λαμπρού φωτός, τον φωτίζει, στην πλήρη αφιέρωσί του στον Χριστό, στον αγαπημένο του Ιησού, Τον οποίο από μικρός λατρεύει και υπηρετεί, είτε στα εξωκκλήσια του χωριού του, είτε κατά μόνας.

Τα βήματά του τον οδηγούν στην Ιερά Μονή Αγίου Νικήτα, στα νότια της Κρήτης, κάπως κοντά στο χωριό του, αφού απέχει μόνο δύο-δυόμισυ ώρες με τα πόδια.

Ο Κωνσταντίνος έγινε δεκτός από τον Ηγούμενο π. Ιερόθεο (Κωστομανωλάκη), στον οποίο έβαλε μετάνοια και άρχισε η δοκιμή του.

Στην Μονή τότε υπήρχαν, εκτός του Ηγουμένου, και δύο υπερήλικες και τυφλοί μοναχοί, τους οποίους ο Κωνσταντίνος φρόντιζε παντοιοτρόπως και ποικιλοτρόπως, λόγω του νεαρού της ηλικίας του, αλλά, κυρίως και πρωτίστως, λόγω της υπέρμετρου αγάπης που είχε.

Ως νέος, δόκιμος μοναχός, έκανε σχεδόν όλα τα διακονήματα της Μονής, ήταν πρόθυμος και φιλότιμος.

Μετά την τριετή του δοκιμασία, εκάρη μοναχός, μετονομασθείς Σωφρόνιος. Ως

μοναχός, ο Σωφρόνιος έβαλε θεμέλιο της μοναχικής του ζωής την ταπεινοφροσύνη, την υπακοή και την εργατικότητα. Επιδόθηκε σε νέους αγώνες. Τις ημέρες εκοπίαζε σωματικά και τις νύκτες παρέμενε άϋπνος και προσευχόμενος. Αυτό το τυπικό το κράτησε μέχρι τέλους της ζωής του.

Καθημερινά ο πατήρ Σωφρόνιος έδινε αγώνα σε όλα τα διακονήματα, σε όλες τις εργασίες, στο ν' ανοίξουν καλύτερους δρόμους για να διευκολυνθή η έλευσι των προσκυνητών, στους κήπους, στο να καλλιεργούν τα κτήματα, στο να φέρνουν νερό από μακριά, γιατί δεν επαρκούσε το υπάρχον.

Αυτά έβλεπε ο διάβολος και εμηχανεύετο τρόπους για να ρίξη τον αγωνιστή. Δεν αρκείτο μόνον στον πόλεμο των λογισμών, αφού μόνον με αυτούς δεν μπορούσε να ανακόψη την αγωνιστικότητα του πατρός Σωφρονίου. Γι' αυτό του παρουσιαζόταν, και αισθητώς και οφθαλμοφανώς, και του μιλούσε. Κάποια μέρα, μάλιστα, καθώς ο ίδιος ο Παππούλης μας έλεγε, ο διάβολος εμφανίσθηκε μπροστά του και του είπε: «Εγώ είμαι άγγελος και πέσε κάτω να με προσκύνησης». Όταν, όμως, εκείνος τα έλεγε αυτά, ο πατήρ Σωφρόνιος πρόσεξε ότι του έλειπε ένα δόντι και του λείει γελώντας και κοροϊδευτικά: «Δεν είσαι άγγελος, δεν είσαι άγγελος, γιατί σου λείπει ένα δόντι!». Τότε ο διάβολος γυρίζει εξαγριωμένος και του δίνει ένα δυνατό χαστούκι και αμέσως εξαφανίζεται από μπροστά του.

Θαυματουργός εικόνα της Παναγίας, Εθιά Ηρακλείου Κρήτης

Κάποια άλλη μέρα, ο πατήρ Σωφρόνιος κατέβηκε κοντά στην θάλασσα, όπως ο ίδιος έλεγε, και άκουσε μέσα από την θάλασσα την Παναγία μας να του μιλάει και να του λέει, με την γλυκειά φωνή της: «Παιδί μου, μη φοβάσαι κι εγώ δεν θα σε αφήσω να χαθής». Σε ερώτησι, πως κατάλαβε ότι ήταν η Παναγία μας, απάντησε πολύ φυσικά: «Ε, την Παναγία μας δεν γνωρίζω;».

Και άλλοτε πάλι, έλεγε ότι η Παναγία μας τον αγκάλιασε. «Η Παναγία μου έκανε μια αγκαλιά», μας έλεγε.

Είδε την Αγία Μαρίνα

«Από ενωρίς ο ευλογημένος Κωνσταντίνος εκάρη μοναχός. Η ωριμότητα και η αποφασιστικότητά του φάνηκε αμέσως. Το αίσθημα και το χρέος της ξενιτείας τον συνέιχε απόλυτα. Επεδίωκε να μην ξενυχτάη ποτέ έξω από το μοναστήρι. Όταν, κάποια φορά, αυτό στάθηκε αδύνατο και αναγκάσθηκε να παραμείνη στο πατρικό του σπίτι, είδε στο εικονοστάσι να βγαίνει η Αγία Μαρίνα από την εικόνα της, κρατώντας τον πειρασμό από τα κέρατα και δείχνοντάς του τον, του είπε: «Αυτός σας βάζει τους λογισμούς, να μην ακούτε τον Γέροντα και να νυστάζετε στις Ακολουθίες».

Στρατιωτική θητεία

Ο πατήρ Σωφρόνιος, όταν έφθασε την ηλικία των εικοσιτριών ετών, έπρεπε να πάη στρατιώτης, διότι τότε οι μοναχοί δεν απαλλάσσοντο των στρατιωτικών τους υποχρεώσεων.

Η Μονή τον ετοίμασε σχετικά, τον εκούρευε, του έκοψε δηλαδή τα μαλλιά και τα γένεια, και του τα φύλαξε, γιατί έτσι γινόταν τότε.

Παρουσιάσθηκε στο Μεγάλο Πεύκο, στις 24 Ιανουαρίου του 1954. Υπηρέτησε στο Μηχανικό και ήταν βοηθός μαγείρου. Κατόπιν, πήρε μετάθεσι για την Θεσσαλονίκη.

Στον στρατό ο Γέροντας ήταν υπόδειγμα υπακοής και εργατικώτατος, γι' αυτό τον αγαπούσαν όλοι, από τον Διοικητή έως τον πιο απλό στρατιώτη. Ποτέ δεν θεώρησε αγγαρεία οποιαδήποτε εργασία του ανέθεταν, αλλά την έκανε με αγάπη, σωστά και καλά. Ο αξιωματικός υπηρεσίας τον σταματούσε πολλές φορές με το ζόρι, για να ξεκουρασθή.

Το ήθος και ο ακέραιος χαρακτήρας του πατρός Σωφρονίου έκανε ακόμη και τα πειραχτήρια του στρατού να αργούν, παρ' όλο που ξέρανε ότι είναι καλόγερος.

Τις νηστείες τις κρατούσε όλες: Πάσχα, Χριστούγεννα, 15 Αυγούστου, Αγίων Αποστόλων και, φυσικά, Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή. Πώς τα κατάφερνε; Ένας συνάδελφός του, μάγειρας, έλεγε σχετικά: «Μέχρι και ελιές, ψωμί και κρεμμύδι έτρωγε μόνον, αρκεί να μη χαλούσε τις διατεταγμένες νηστείες της Εκκλησίας μας».

Κάθε ημέρα, ο Διοικητής του επέτρεπε να αποσύρεται για λίγο να προσεύχεται, πέραν της γενικής Προσευχής, επειδή εγνώριζε ότι ήταν καλόγερος. Τις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές του έδινε άδεια να πηγαίνει στον Ιερό Ναό του Αγίου Ελευθερίου Θεσσαλονίκης, να εκκλησιάζεται και να ψέλνη.

Το επίδομα των στρατιωτών, τότε, ήταν 53 δραχμές τον μήνα. Φυσικά, του

Παπούλη αυτό το ελάχιστο ποσό όχι μόνο του έφθανε, αλλά με αυτό έκανε ελεημοσύνες, «δάνειζε» τους συναδέλφους του, έδινε σ' όποιον του ζητούσε.

Στον στρατό ο πατήρ Σωφρόνιος αρρώστησε βαρεια. Έκανε υψηλό πυρετό 40°-41°, που δεν έπεφτε. Η κατάστασί του ήταν απελπιστική. Τότε του έκαναν έφοδο χιλιάδες δαίμονες, για να τον τρομάξουν και να τον τρομοκρατήσουν. Όμως, μόνο μέχρι γύρω-γύρω στο κρεβάτι μπορούσαν να φθάσουν. «Αγγίζανε το κρεβάτι», όπως έλεγε ο ίδιος, «αλλά επάνω δεν μπορούσαν να ανέβουν. Γύρω-γύρω μόνο».

Οι γιατροί δεν μπορούσαν να βρουν την αιτία. Νοσηλεύθηκε στο 424 Στρατιωτικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Η κατάστασί του, αντί να βελτιώνεται, χειροτέρευε. Τον έφεραν στην Αθήνα και νοσηλεύθηκε σε διάφορα νοσοκομεία. Τελικά, βρέθηκε ότι πάσχει από την νόσο του Χάνσεν, την γνωστή λέπρα, και μεταφέρθηκε στον Αντιληπτικό Σταθμό Αθηνών.

Ο πατήρ Ευάγγελος Παπανικολάου, ο και ιατρός, θυμάται που του έλεγε ο Παπούλης μας:

«»Με παίρνουν φαντάρο και με στέλνουν στην Θεσσαλονίκη. Εκεί αρρώστησα κι άλλο. Με πάνε στον στρατιωτικό γιατρό, μου λέει: «Έχεις αφροδίσια».»Τί έχω;».»Αφροδίσια, τα κόλλησες από γυναίκα». Γελώ, Βαγγέλη μου, γελώ. «Γιατρέ μου, άλλο πράγμα έχω», του λέω. «Δεν έχω αφροδίσια». Ακούς, Βαγγέλη, αφροδίσια», και γέλαγε, γέλαγε. «Και τι έγινε, Γέροντα;», ερώτησα. «Είμαι στο λεωφορείο και έλεγα: «Παναγία μου, Καλυβιανή, τι αρρώστια έχω εγώ;».Με πλησιάζει ένας άνθρωπος και μου λέει: «Πάτερ, να σου πω, είσαι άρρωστος από λέπρα, να πας στο νοσοκομείο, στην Αθήνα. Είμαι κι εγώ άρρωστος απ' αυτό.Να πάς στο νοσοκομείο στην Αγία Βαρβάρα»». Επήγε ο πατήρ Ευμένιος στο νοσοκομείο, τον είδαν και του άρχισαν την θεραπεία. Εκεί συνάντησε τον πατέρα Νικηφόρο, που ευωδιάζουν τα λείψανά του».

Και ο Μόρφου Νεόφυτος μας έλεγε:

«Υπήρχε τότε ένας νόμος, που έλεγε ότι έπρεπε οι καλόγεροι, όταν ήταν σε νεανική ηλικία, να πάνε στρατιωτικό. Και τον ξύρισαν. Φανταστείτε τώρα, τον κούρεψαν. Κι αυτός πήγε. Πήγε στον στρατό, στην Θεσσαλονίκη, κι εκεί, για πρώτη φορά, φάνηκε το πρόβλημα της ασθένειας του Χάνσεν, της λέπρας.

«Και ήμουν», λέει, «ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι και είχα πάρα πολύ πυρετό. Κι εκείνη την ώρα μου είπαν: «Άκουσε, πάτερ Σωφρόνιε, είσαι άρρωστος, πολύ βαριά άρρωστος, και δεν μπορείς πια να επιστρέψεις στο μοναστήρι σου. Αν πας, θα πρέπει να πας για λίγο και μετά θα πρέπει να σε πάνε στο Νοσοκομείο».

Όταν έμαθε ότι έπασχε από λέπρα, έλεγε: «Χάρηκα πάρα πολύ». «Χάρηκες;», του λέω. «Ναι, με γέμισε απέραντη χαρά. «Όσο πιο μεγάλη ασθένεια, τόσο πιο μεγάλος σταυρός, τόσο πιο μεγάλη Ανάστασι. Και είπα: Πώ, πώ, πώ, μεγάλο δώρο μου έδωσες, Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, που μου έδωσες μεγάλο σταυρό. Θα έχω μαζί Σου μεγαλύτερη συμμετοχή στα πάθη Σου, αλλά και μεγαλύτερη συμμετοχή στην Ανάστασί Σου». Άκου ο άνθρωπος! Και ήταν μόλις 20 χρόνων».

Αδιάλειπτος αγώνας

Στον αντιλεπρικό Σταθμό Αθηνών, ο πατήρ Σωφρόνιος νοσηλεύτηκε επιτυχώς και θεραπεύτηκε τελείως. Η ασθένεια δεν του άφησε καμμία παραμόρφωσι, ούτε το παραμικρό σημάδι.

Μετά την θεραπεία του από αυτή τη σοβαρή ασθένεια, παρέμεινε μέσα στον Αντιλεπρικό Σταθμό, από αγάπη για τους πάσχοντες αδελφούς του. Η Διεύθυνσι του Σταθμού, επειδή ήταν μοναχός, του παρεχώρησε ατομικό κελλάκι, δίπλα στο εκκλησάκι των Αγίων Αναργύρων. Στο κελλάκι αυτό ο Παππούλης πέρασε όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Εκεί ξανάρχισε τους πνευματικούς αγώνες, που είχε στερηθεί λόγω του στρατού και της ασθενείας του.

Καθημερινές ασχολίες του πατρός Σωφρονίου ήταν η φροντίδα για την ευπρέπεια του Ναού, στον οποίο ανέλαβε και καθήκοντα ιεροψάλτου, και η περιποίηση ασθενών, που ήταν παράλυτοι και δεν είχαν κανένα να τους φροντίση.

Ακόμη, έφτιαχνε λιβάνι και το μοίραζε σε μοναστήρια και ναούς, και γέμισε τους θαλάμους με ιερές εικόνες και πνευματικά βιβλία.

Τα καλοκαίρια πήγαινε για μήνες στο Άγιο Όρος, στο οποίο αναπαυόταν πολύ.

Πήγαινε επίσης στην Κρήτη, στην Μονή της μετανοίας του και στην Ιερά Μονή Καλυβιανής, όπου συνεδέθη με τον ιδρυτή της Μητροπολίτη Τιμόθεο, μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο Κρήτης.

Όταν έκλεισε το Λωβοκομείο της Χίου, του έστειλε ο Άγιος Άνθιμος τον Οσιώτατο μοναχό Νικηφόρο, τυφλό και παράλυτο. Ο πατήρ Σωφρόνιος τον υπηρέτησε με όλη

του την ψυχή και καρδιά και τον είχε πνευματικό πατέρα και οδηγό.

Ο αντίδικος, όμως, διάβολος φθόνησε την καλή πολιτεία του αγωνιστού Σωφρονίου και τον πολέμησε με σφοδρότητα και τον ταλαιπώρησε πολύ. Τον απάλλαξε διά παντός απ' αυτόν η Χάρις του Θεού και της Κυρίας Θεοτόκου.

Το 1975, σε ηλικία σαραντατεσσάρων ετών, ο μοναχός Σωφρόνιος χειροτονήθηκε εις πρεσβύτερον και πήρε το όνομα Ευμένιος. Ο πατήρ Ευμένιος συνέχισε τη ζωή του στο Λοιμωδών ως Ιερέυς, διεκρίθη δε και ως άριστος πνευματικός.

Μετά την πτώσι του κομμουνιστικού καθεστώτος στην Ρωσσία, πήγε προσκυνηματικό ταξείδι στη Μόσχα, στην Πετρούπολη και στο Κίεβο.

Με την επιστροφή από εκεί, άρχισαν τα άλλα μεγάλα προβλήματα υγείας: σάκχαρο, ανεπάρκεια νεφρών, προβλήματα οράσεως και τα πόδια του, που έλεγαν οι γιατροί να του τα κόψουν. Έμπαινε και έβγαινε συνεχώς σε νοσοκομεία.

Παρ' όλα αυτά, όμως, έκανε ακόμη μερικά ταξείδια και συνέχιζε τα ιερατικά του καθήκοντα εις το ακέραιον: Ιερές Ακολουθίες και ατελείωτες επισκέψεις σε σπίτια πνευματικών του παιδιών για αγιασμούς, ευχέλαια και εξορκισμούς.

Αυτό κράτησε πάνω από οκτώ-δέκα χρόνια, οπότε μπήκε για τελευταία φορά στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, όπου, στις 23 Μαΐου 1999, απεδήμησε εις Κύριον σε ηλικία έξηνταοκτώ ετών.

Ακολουθούν κάποιες μαρτυρίες από τις τελευταίες εκείνες ώρες.

Ο Γέροντας Ευμένιος Σαριδάκης με τον μετέπειτα μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτο τότε ως διάκονο στη Ρωσσία
Στην ημέρα της εορτής τους...

Τον σεβαστό Πατέρα Ευμένιο, τον αγαπημένο μας «Παππούλη», εκάλεσε ο Κύριός μας κοντά του στις 23 Μαΐου του έτους 1999, ημέρα Κυριακή, στην μνήμη των Αγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων, της εν Νικαία Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, γύρω στις τέσσερεις το απόγευμα, ενώ ευρισκόταν στο θεραπευτήριο Ευαγγελισμός.

Ας σημειωθεί, ότι ο Πατήρ Ευμένιος ανήκε στην Μητρόπολι Νικαίας και είναι άξιον θαυμασμού το ότι εφάνη ωσάν να ήλθαν οι Άγιοι προστάτες της μητροπολιτικής του περιφέρειας να παραλάβουν το εκλεκτό και υπερευλογημένο τέκνο τους, την ημέρα της εορτής τους.

Η εξόδιος Ακολουθία εψάλη εις τον Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων, τον οποίο διεκόνησε η αγιότητά του με περίσσια αυταπάρνησι.

Ο ενταφιασμός του έγινε την επομένη ημέρα στην ιδιαιτέρα του πατρίδα, το χωριό Εθιά, του νομού Ηρακλείου.

Αποχαιρετισμός

«Δεν μπορώ να περιγράψω την θλίψι, που είχε στο πρόσωπό του, όταν για τελευταία φορά κλείδωνε την εκκλησία των Αγίων Αναργύρων, των γλυκύτατων και αγαπημένων του Αγίων, όπως συνήθιζε να λήη, και αποχαιρετούσε το άγιο κελλί του. Και τις τελευταίες ευχές για το Ίδρυμα: «Την ευχή μου να έχετε όλοι, την ευχή μου να έχετε όλοι», επαναλάμβανε, ενώ τον έπνιγε ένα βουβό κλάμα, καθώς περνούσαμε για τελευταία φορά τους δρόμους της αγαπημένης του Αθήνας.

Ευλογούσε συνέχεια και έλεγε: «Ωραία που είναι η Αθήνα! Ωραία Αθήνα, ευλογημένη Αθήνα! Τίποτε άλλο δεν υπάρχει πιο ωραίο από την Αθήνα». Ευλογούσε τους δρόμους, την Ομόνοια, την Αγορά, την Μητρόπολι, την Βουλή των Ελλήνων, τους πάντες και τα πάντα.

Ανεξίτηλα έχουν μείνει στην μνήμη μου τα λόγια, που είπε την Πέμπτη 29 Απριλίου του 1999, τα μεσάνυκτα: «Σήμερα ήθελαν πάλι να μου κάνουν αιμοκάθαρσι δύο ώρες. Με τρύπησαν επτά-οκτώ φορές. Με τρύπαγαν αυτές, με τρύπαγαν σαν τον Δεσπότη Χριστό. Μαρτύρησα, μαρτύρησα σαν τον Δεσπότη Χριστό. Γιατί το κάνουν αυτές αυτό;» «Γέροντα», του απαντώ, «δεν θα ήξεραν οι νοσοκόμες». «Θέλετε να αλλάξουμε γιατρούς και νοσοκομείο», του πρότεινα. «Μπά, δεν χρειάζεται», μου απαντάει. «Μου αρέσει πολύ ο Ευαγγελισμός...»».

Ο τελευταίος Εσπερινός

«Για τελευταία φορά ο Γέροντας εισήχθη στον Ευαγγελισμό στις 17 Δεκεμβρίου του 1997 (εορτή του Αγίου Διονυσίου).

1η Μαΐου του 1999. Δεν αισθάνεται καθόλου καλά.

2α Μαΐου. Τον θυμάμαι το βράδυ εκείνο της Κυριακής, με το ραδιοφωνάκι στα χέρια, να παρακολουθή τον Εσπερινό του Αγίου Πέτρου, πολιούχου Άργους. Ήταν ο τελευταίος Εσπερινός, που άκουγε.

3η Μαΐου, 4η Μαΐου, ο Γέροντας χειροτέρευε. Από τους γιατρούς καμμία βοήθεια. Έλεγε συνέχεια: » Ελάτε, πεθαίνω, πεθαίνω, πεθαίνω...».

5η Μαΐου έως 23η Μαΐου, πονούσε φοβερά όλες αυτές τις ημέρες.

Στις 23 Μαΐου του 1999, την Κυριακή των Αγίων Θεοφόρων Πατέρων, στις 4:10 μ.μ., κοιμήθη».

Μετά την κοίμησί του επιτελεί πολλά και μεγάλα θαύματα, όπως το ομολογούν άνθρωποι που υεργετήθηκαν η αυτόπτες μάρτυρες. Ο βίος του υπήρξε αρετή και η αρετή βίος.

Πηγή: Σίμωνος Μοναχού, Πατήρ Ευμένιος - Ο κρυφός άγιος της εποχής μας, Επιμέλεια κειμένου: Μαίρη Αποστολάρα, Πρώτη Έκδοσι, Δεκέμβριος 2009.

Πηγή: iellada.gr